

Medlemmer have ladet sig lede af dette Hensyn og for at naa det vigtige Djemed at opnaa Overensstemmelse have lempet sig paa enkelte Punkter, saa er det ikke en ubillig Fordring at fremsette ogsaa til de lovgivende Forsamlinger, at de bør stille sig paa et nogenlunde tilsvarende Standpunkt. Her er jo ikke Tale om, at nogen skal tage sin Overbevisning fangen. Er der noget Punkt, hvor man mener, at det, som foreslaas i Loven, er urigtigt, ufor- svarligt, ja, da skal man ikke finde sig dert for at opnaa Overensstemmelse. Men, som jeg ogsaa anførte i forrige Møde, i mange Tilfælde, ja, i de fleste Tilfælde, er jo Sagen den, at der ikke bliver Tale om ufravigelige Regler. I mange Tilfælde kan en Viljesbestemmelse hos de paagældende i de enkelte Tilfælde føre til større eller mindre Afvigelser fra Lovens almindelige Regler, naar dertil findes Anledning. Hovedsagen er, at man faar stillet op i Loven, hvad der er den i Søfartsforhold og kommercielle Forhold almindelig gældende, fornuftige Mening her i Norden og i Europa. Det tror jeg, alle ere bedst tjente med, og det er ikke for meget at forlange af den enkelte, at han, om han end paa enkelte Punkter har et lidt forskelligt Syn paa Sagen, skal finde sig i at underordne sig, hvad der saaledes maa siges at have den almindelige Opfattelse mellem fornuftige, praktiske Mænd for sig. Jeg tror, at man i Almindelighed vil erkende, at det vil være et ganske overordentligt stort Fremskridt, dersom man kan faa tilvejebragt en almindelig Sælov, som giver Regler paa alle disse Omraader, hvor man nu for en væsentlig Del mangler Retsregler, i Særdeleshed naar man kunde faa de samme Regler bestemte for Norden og i Harmoni med den øvrige kommercielle Verden. Jeg tror, at alle maa erkende det; men der er jo fra forskellige Sider blevet fremført Udtalelser i den Retning, at Sagen er saa vigtig, man maa endelig give sig Tid til at overveje den tilbørlig. Jeg stillaar nu, at ligesom jeg paa det processuelle eller rets- lige Omraade fremfor alt er bange for de Udsættelser eller Henstandsbeegæring, som ere begrundede paa Henviisning til Sagens Vidtløftighed, saaledes er jeg ogsaa meget bange for de Raad, som gaa i Retning af at skyde en Sag ud paa Grund af dens Omfang og Størrelse. Jeg tror i Reglen ikke, at der vindes noget derved, jeg tror, at der tværtimod tabes derved. Kan der vindes Tid til at gøre Sagen færdig i næste Sæssion, kan der ogsaa være og maa der være Tid til at gøre den færdig i denne Sæssion. Thi det forholder sig jo ikke saa,

at den følgende Sæssion optager Arbejdet paa det Standpunkt, hvortil det blev ført i den foregaaende Sæssion, og fortsætter dette Arbejde. Ja, forholdt det sig saaledes, at naar Landstinget behandlede Sagen i en Samling, saa kunde Folketinget saa den i den næste Samling, og Sagen saa være færdig dermed! Nej, naar en Sag ikke tilendebringes i en Sæssion og bringes for i en følgende Samling, skal jo hvert Ting behandle den som en splinterny Sag, den skal undergaa sine tre Behandlinger i det mindste i hvert Ting o. s. v. Men min Erfaring, som jo nu efterhaanden er ikke ganske ringe, viser mig desværre, at skal en noget større og betydningsfuld Sag gennemføres, da skal det ske, naar den kommer frem, medens den har Frihedens Interesse, naar Opmærksomheden for den er væk. Gemmer man den, skyder man den ud til en senere Samling, er der langt mindre Udset til at saa Sagen gennemført, thi saa er Interessen vækket. Der vilde være meget i, hvad det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) sagde, at man burde give de i denne Sag nærmest interesserede Lejlighed til at sætte sig ind i Sagen og udtale sig i Sagen, hvis det med Sandhed kunde siges, at dette ikke var sket. Jeg skal nu for det første henholde mig til, hvad der blev bemærket, tror jeg, med fuldstændig Ret af den højtærede Justitsminister, at det synes nu en Gang at være dansk Stodsynd at tie, naar der skal tales, og komme med sin Kritik bagefter, naar det er for sent, og at dette i Særdeleshed kan gælde den danske Handelsstand. Men hvad specielt denne Sag angaar, paastaar jeg, at der har været Lejlighed og Opfordring for alle vedkommende til at gøre sig bekendt med denne Sag og til at tale. Der er blevet talt om denne Sag ikke lidet men baade i Sverige og Norge, og man har der i Virkeligheden ikke haft mere Lejlighed og Opfordring til at tale, end man har haft i Danmark. Men i Danmark har man været ligegyldig, hvortil man i Norge og Sverige har haft den mest levende Interesse for Sagen. Derfor skal jeg ogsaa i Parantes bemærke, at denne Sag var den, hvortil hele Interessen saa at sige knyttede sig paa den sidste svenske Rigsdag; og da Sagen var i Orden, hvad gjorde man saa? Saa holdt man Fæst og Gilde i Anledning af den glædelige Begivenhed! I Norge og Sverige har Interessen været levende, og der have Handels- og Sjøfolk ikke i enkelte, men i mange Udtalelser givet deres Mening til Kende. Det var allerede i Foraaret 1887, at Kommissionerne afgav de foreløbige Lovforslag, som væsentlig ere overensstemmende